

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

S u d b y s e l f e s s f r i f t

iii

Den offentlige Examens

i

B o r g e r d y d s k o l e n

)

i September 1815.

Forsøg til en metriske Oversættelse af Aeneidens fjette Sang, ved
N. Sogtmann, Kandidat i Theologien.

— — ne tu divinam Aeneida tenta,
Sed longe sequere, et vestigia semper adora!

Stat. Theb. L. XII. v. 316-17.

R i s b e n h a v n.

Eryet hos Directeur Johan Frederik Schulte,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Statens pædagogiske Studiesamling
København V.

Æneids sjette Gang *).

S n d h o l d .

Æneas besøger den kumæiske Sibylla, som spaer om store Krige og fordrer en gylden Green til den underjordiske Reise. Da Æneas følber Træer til et Offer, vise Duer ham Grenen, hvormed han og Sibylla stige ned ved Avernus. Foran mange Slags Rødsler. Dernæst Sjelene om Charons Baad, hvoriblandt omkomne Venner og Paraslinurus. Efter Oversarten: Cerberus, Børnesjæle; uskyldigen dødsdomte; Selvmordere; ulykkelige Elskende, blandt hvilke Dido; ødle Krigere, samt Deiphobus. De lade Tartarus's Svælg med straffede Forbrydere paa venstre Haand, og gaae mod Højre til Plutos Berg, hvor Æneas opfører Grenen; derpaa til de Fromme i Elysium. Anchises viser Sonnen sine Efterkommeres Sjele i Alba og Rom indtil Augustus og Marcellus, og giver ham Raad angaaende det Tilkommende. De vende tilbage gennem Elphenbeens Porten, og Æneas seiler til Enjera.

Saa han talte med Saarer og Glaaden giver han Tommen,
Og til Kumæs euboiske Kyft han endelig glider.
Forstavn vendes mod Hav, og Ankret med bidende Hager
Holder Seilerne fast; men Skibenes frummede Bagstavn

*) De første 211 Vers af denne Gang ere tilforn trykte i Maanebækskriftet Athene for October 1814.

5. Strandene dække. En Trop af blussende Ynglinger springer
Ud paa Hesperiens Kyst; en Deel søger Sæden til Ilden,
Skjult i Flintens Rærer, en Deel henter Ved udi Skoven,
Vildtets buskede Skjul og fundene Floder de vise.
Men den fromme Eneas søger den Borg, hvor Apollo
10. Troner saa høit, og fiernt Eibyllas rædsomme London,
Net en uhyre Hule; men høiere Land og Begeistring
Hende indaander den deliske Gud, og det Vordende tolker.
Alt betræde de Trivias Lund og de gyldene Slotte.
- Dædalus, Rygtet saa gaaer, da han flygted fra Minosses Niger,
15. Boved ved hurtige Vingers Slag at betroe sig til Himlen:
Paa usædvanlige Wei han svømmed mod kholige Norden.
X Endelig, svævende let, han stod paa chalcidiske Borge.
Dg det Land først givet igjen, Dig, Phobus! han offer
Sine de roende Vinger og reiser dig vældige Templer.
20. Portene vise Androgei Dod, Eekropiderne tvungne
X Martig, o Jammer! at yde som Straf syb Ynglingers Kroppe,
Elffede Born! hist Urnen staaer, og Loddet er trukket.
Hoit fremrager det gnosiske Land paa den modsatte Side:
Tyrens grusomme Elfov er her, og Pasiphae lønlig
25. Koblet med den; den blandede Slægt og den dobbelte Afkom,
Minotaurus der staaer, et Minde om skændige Vellyst.
Her er det konstige Hunns, hin heil forvirrende Tergang.
Inderlig rort ved Dronningens heftige Kjærlighedaabned
Dædalus selv sin Bygnings med List indrettede Gange
30. Styrende blinde Skridt ved en Traad; Du, Ikarus, ogsaa
Skulde, hvis Sorg det havde tilstedt, havt Plads i det Kunstmærk:
Togang havde han sogt dit Hald at bilde i Guldet,
Togang segnede Haderens Haand. Ja alting de havde
Straf besæet, hvis ei den forhen udsendte Achates
35. Mu var kommen: med ham Dianas og Phobus Præstinde,

Deiphobe, Datter af Glaukus, som taler saalunde til Kongen:
 Ikke sig saadanne Syn kan skifte til saadanne Tider,
 Bedre det var af den urszte Hjord syv Øyne at slagte,
 Og et lignende Tal af Smaaqbæg, rettelig udvalgt.

40. Saa til Eneas hun talte, hans Mænd de besalede Øffre
 Ikke udsatte. Præstinden opkalder de Teukrer til Templet.
 I den euboiske Klippes Bryst er hugget en Hule;
 Hundrede Nabninger føre derind, og hundrede Døre,
 Hvorfra Sibyllas Svar fremruller i saa mange Stemmer.
45. Alt var dens Indgang naaet, da Møen udbryder: det Lid er,
 Skednen at affordre Svar; see! Guden, see! og imens hun
 Talede saa, paa Stand sin Mine og Farve hun skifted:
 Haarene flagrede vildt omkring, og stonnende Bryset
 Svulmede, Hjertet stormede grumt, og større hun syntes;
50. Ei som en Dodeligs Stemmen lod, da hun blev begeistret
 Af den sig nærmende Gud. Du tover med Løfter og Bonner
 Troer Eneas! hun sang, du tover, sig før dog ei aabner
 Skräckindjagende Boligs Evælg: saaledes hun talte;
 Derpaa hun taug, en iisnende Gysen foer da igjennem
55. Teukrernes haarde Been, og Kongen ret inderlig beder:
 Phobus! Du har over Troias Næd dig altid forbarmet,
 Du som styrede Paris's Piil og dardaniske Hænder
 Mod Eacidens Krop; saa mange om mægtige Lande
 Nullende Have, jeg ført af Dig har betraadt: jeg besogte
60. Fjerne Massyliens Folk og de Marker, som Syrterne dække.
 Endelig nu har vi naaet Italiens flygtende Kyster.
 Maatte dog Troias Skjebne ikkun ei længer os følge!
 Ogsaa det billigt er, at I staane Pergamiens Stamme,
 Guder, Gudinder, I alle, som Iliums Glands have hadet,
65. Og Dardaniens Roes. Du hellighoie Præstinde
 Du som det Verdende veed, o! tillad (thi jeg fordrer et Rige

- Mig ved Skjebnen bestemt) at vi Teukrer i Latium bygge
 Med de omvankende Guder og Troias forjagede Skytsaand.
 Da af Marmorets Steen dig, Trivia! Templer, dig Phobus!
 70. Reise jeg vil, og en Fest skal tage sit Navn af Apollo.
 Ogsaa dig ventet en Helligdom stor udi vore Nige.
 Der vil jeg gjemme dit Evar og Skjebnens lønlige Udsagn,
 Give mit Folk, og kaarede Mand indvie dig, Hulde!
 Kun nedskris paa Gladene ei dine varslende Sange,
 75. At de ei spredte skal blive til Priis for rivende Vinde.
 Selv du synge! jeg beder, og saa han endte sin Tale.
 Seersten taaledes Phobus end ei, men ustyrslig i Hulen
 Evarmer hun ræsende vildt, om muligt hun kunde af Brystet
 Stede den mægtige Gud; des meer han trætter den Wildes
 80. Mund, ved sin Kraft han trænger og danner det stormende Hjerte.
 Og nuaabned sig alt de hundrede vældige Døre
 Villig og Seerstens Evar de fare henud gjennem Lusten:
 Du, der omsider har endt Eosartens mægtige Farer:
 Tungere dog dig vente paa Land; til Latinus's Nige
 85. Skal Dardaniderne naae, lad fare af Hjertet den Sorrig!
 Og skal de onse, det ikke var naaet; thi rædsomme Krigs
 Skuer jeg: Tiberens Strom og skummer med blodige Bolger.
 Ikke skal Simois Dig, ei Panthus, ei doriske Leire
 Mangle, en anden Achilles, alt udi Latium fostret,
 90. Af en Gudinde selv født, og den Teukrer forfølgende Juno
 Vige vil ingensteds bort: ydmyget i trengende Wilkaar,
 Hvilke Italiens Folk og Byer maa du ikke bønsfalde!
 Grunden til Neden igjen er en Quinde, for Teukrerne fremmed,
 Utter et udenlandst Gistermaal.
 95. Ikke du vige for ondt, men driftigen gaae det imode!
 Hvor det Lykken tillader. Den første Wei til din Frelse
 Nabnes skal dig, som mindst du troer, fra Grækernes Byer.

- Saa fra Lendommen spaer Kumæerinden Sibylla.
- Gaadfulde Svar hun frygtelig sang og hylled i Hulen,
100. Skjulende Sandhed i Malm; med sig en Tomme Apollo
 Tvang den Rasendes Mund og vendte Brodden mod Bryret.
 Snart Gegeistringen veeg, og de rasende Læber sig stilled.
 Da begyndte Rueas, den Helt: Af ingen Slags Trengsel
 Tomfru! visies mig noget Nyt eller noget uventet.
105. Alt jeg tilforn har kjendt og gjennembandret i Sindet.
 Et jeg beder dog om, da det siges, at her er en Indgang
 Til underjordiske Drot, og en Sæ fra Alcheron flyder:
 Und du mig at see min elskede Fader og mode
 Hans Blik. Bei du mig vise ogaabne de hellige Porte!
110. Ham gjennem Luer og gjennem tusinde flyvende Pile
 Heg paa min Skulder har frelst og reddet af Fjendernes Midte:
 Han har mig vandrende fulgt; med mig paa Havene rundtom
 Bolgernes heftige Skræk og samtlige Himmelens Plager
 Taalt den Svage, heel langt over Oldinge-Kraester og Wilkaar.
115. Ja! at jeg Dig skulde søge og ydmyg tye til din Belig,
 Bedende ogsaa hatt bød. Over Sonnen og over hans Fader,
 Hulde! forbarme dig dog, thi alt du formaaer: og forgives
 Ei har dig Hekate sat til at styre averniske Lunde.
 Hvis sin Elskedes Ejel fra Manes Orpheus har hentet,
120. Stolende paa sin thraciske Luth og de klingende Strænge;
 Dersom Pollux ved veylende Dod har gjenlost sin Broder,
 Vandrende hen og tilbage saa tidt; thi hvi skal jeg nævne
 Theseus, hvi Alkiden? Jeg og er Jupiters Ætling.
 Bonlig talte han saa og færvied det hellige Alter.
125. Seersten malte igjen: Du Spire af Endernes Stamme!
 Troer Anchises Son! Du let nedstiger til Orkus:
 Naben ved Nat og ved Dag er Plutos dods sorte Dore;
 Men at fore tilbage dit Trin og at vinde til Luften,

- Derved er Moie og Kunst; Kun saa, hvem Jupiter gunstig
 130. Elskede, ellers og brændende Dyd har loftet til Himsen,
 Sudernes Born, formaae det: opfyldt med Elve er Beiet,
 Trindtomkring i sorten Bugt sig Cocytus skyder.
 Er det dog dit Hertes Begjær og din heftige Attraa,
 Togang at seile paa stygiske See og togang at ske
 135. Tartarus Mulin, og dig lyster at gjøre den rænde Reise:
 Hør da, hvad der forrettes maa først: paa et Træ udi Skygge
 Skjules en gylde Green med Blad og sunidige Qvieste,
 Underjordiske Juno indviet, og bedækket af Lundens
 Trind, og i Dalenes dybste Skjed udi Morke indhyllet.
 140. Men ei tilstedes det kan i Jordens Huler at stige,
 For guldbladede Frugt en Mand har plukket af Træet.
 Det er den Skjenk, den skjonne Proserpine fordrer skal bringes
 Hende som Hylding: den ene afplukt, en anden ei mangler
 Ogsaa af Guld, og en Green af lignende Malm skyder Bladet.
 145. Speid da med Vinene dybt og har du den fundet, andægtig
 Tag den med Haanden, thi selv frivillig og let vil den følge,
 Hvis du har Skjebnens Kald; hvis ei, da ikke din Styrke
 Vinde den kan, og det haardeste Staal kan ikke den følde.
 Ogsaa ligger din Vens affjælede Legem henkastet,
 150. Af! du ikke det veed, og hans Liig besmitter din Glaade,
 Mens du søger Drakelsvar og dvæler paa Tarstellen.
 Ham du først maa stede til Jord og skjule i Graven.
 Sort Qweg bringe du hid, som de første forsonende Offre,
 Saaledes seer du den stygiske Lund og hine for Livet
 155. Skjulede Riger. Saa talede hun og Tungen forsummed.
 Men Aneas med forigeligt Blik og tungfndige Miner
 Træder frem forladende Hulen, i Sindet han vælter
 De udi Morke indhyllede Svar. Trofaste Achates
 Ved hans Side fremgaer og nærer lignende Sorger.

160. Mangen Ting de med vekslende Ord indbyrdes omtalte:
 Hvilket af Folkenes Liig og hvilket Legem at jorde
 Seerksen hsd; og de saae paa den sandige Strandbred Misenus,
 Da de naede did, uverdigen Livet berovet,
 Eolus' Son Misenus, som ikke sin Overmaad kjendte
165. I at opstamme ved Malm og Sang de krigende Heste.
 Vaabendrager hos Hektor, hin Helt, om Hektor bestandig
 Havde han vandret i Kamp, udmarket ved Spyd og Basune.
 Da Achilles fældede hin og røved ham Livet,
 Havde den tappre Helt til Dardaniden Eneas
170. Sluttet sig fast og ikke sig valgt en ringere Hoveding.
 Men da engang han stodte paa Søe i den hule Basune,
 Og affindig til Kamp i Sang han Guderne øfsted,
 Greb ham, hvis man Sagnet kan troe, Medbeileren Triton,
 Og mellem Klipper i skumrende Hav nedskæfde Manden.
175. Alle med heftige Klager og Skrig nu jamrede om ham,
 Meest den fromme Eneas og snart, hvad Sibylla befalte,
 Sattes i Værk under Graad, og et Ulter paa Graven de stræbe
 At opreise af Traer og bygge det høit imod Himlen.
 Nu de gaae mod en aldgammel Skov, hvor Wildtet sig leirer:
180. Granerne falde: ved Ørens Slag Steenegene dundre;
 Bjælker af Af, og den revnende Egg de slave med Kiser.
 Vældige Ornusstammer mas ned fra Bjergene vælter.
 Ogsaa Eneas selv, ved saadant Arbeid den første,
 Skyndede paa sine Folk, udrusset med lignende Vaaben.
185. Og nu tumler han dette hos sig i bekymrede Hjerte,
 Skuende hen paa den mægtige Skov, og i Bon han udbryder:
 Gid nu den gyldene Green vilde vise sig for os paa Træet
 I den vidtloftige Lund! da Seerksen alting har sagt os,
 Af! ikun alt for sandt om Dig henfarne Misenus.
190. Neppé han sagde de Ord, da just et Par yndige Duer

- Kom udi svævende Flugt for Hestens Hine fra Himlet,
 Dalende ned paa den græsrige Jord: den herlige Høvding
 Kjender sin Moders Fugle igjen og beder da henrykt:
 Værer Ledsgagere I! hvis Bei der gives, og styrer
 195. Eders lustige Gang til den Lund, hvor Grenen hin rige
 Frugtbare Jord bessygger, og Du, guddomlige Moder!
 Svigt mig ei i min Nød! Han talede saa og stod stille,
 Agtende paa, hvad Tegn de gav, hvorhen de mon stunde.
 Nippende Græs de ikun saa langt fremstreden i Flugten,
 200. Som de Følgendes Blik opmærksomt dem kunde ledsgage.
 Saa da de kom til det felt uddampende Svælg af Averius,
 De sig løste i Hast, og svævende let gjennem Lusten,
 Paa det forønskede Sted de begge neddale i Træet,
 Hvor det funklende Guld gjennem Grenene spiller med Gjenskin.
 205. Saa som Mistelen pleier i Skov ved Vinterens Kulde
 Grønnende Løv at bære, hvis Sad ei Træet har baaret,
 Og med Safranfrugt omgive den rundede Stamme:
 Saadan var Huldets Syn, der alt paa den skyggende Steeneeg
 Voxed som Løv og rasled som Blek for de vistende Vinde.
 210. Grenen slux Eneas nu greb og begjærlig den afbrod,
 Thi den töved', og bar den ind under Tag til Sibylla.
 Og ei mindre imidlertid de Troer paa Stranden
 Græd for Misenum og hædred for sidst den uskjønsonne Afke.
 Høit de reiste et Baal og flettede ind i dets Sider
 215. Mørkgront Løv og planted' foran Liigtræer, Cypresser;
 Men det Øverste prydedes sjønt med funklende Vaaben.
 Nogle det sydende Vand og de boblende Kedler fra Ilden
 Tag og vase det stivnede Liig og salve dets Lemmer.
 Klager nu lsd: de lægge paa Baar graadvædede Legem,
 220. Purpurklæder, hans daglige Dragt, de ovenpaa faste:
 Nogle af dem paa Skudrene har' den vældige Baare,

- Af! en sorgelig Pligt! og alt efter Fædrenes Skifte,
 Bortvendt holdt man Fællerne til: Regofferne brænde
 Stablede høit, og kostelig Mad og Bægre med Olje.
225. Efterat Aften var sunket ned og Luerne hvilte,
 Lædskes med Viin den levnede Rest og den tørstige Afe;
 Og de samlede Been i Urner Korinens gjemmer.
 Tregang ogsaa han bar om Folkene viede Vande,
 Bædende dem med den flygtige Dug og med Olie-Qviste.
230. Mændene rensed han saa; og sidste Farvel han udraabte.
 Men den fromme Æneas en Grav af umaadelig Høide
 Reiser den Helt, med Heltens Baaben, Basunen og Karen,
 Under det skyhøie Bjerg, som efter ham kaldes Misenus,
 Og det evige Navn beholder i Tidernes Vexel.
235. Dette fuldblægt, han med Jil udfører Sibyllas Befaling.
 Dybt en Hule der aabner sig vidt med en gabende Munding,
 Stenig og tryg ved den sortnende Gæ og Lundenes Skygger.
 Over den aldrig en Fugl uskadt funde føre sin Vinge,
 Harende hen gjennem Lust: en saadan Damp sig udgyded'
240. Fra dens bælmark Evalg og steg mod den hvælvede Himmel.
 (Chi have Grækerne kaldet det Sted med Navnet Nornos.)
 Forst paa det Sted Præstinden de fire fortryggede Øyne
 Standse bød, og Offerviin dem gyder i Panden.
 Midt mellem Hornene tog hun de børstede Spidser af Haaret,
245. Lagde dem paa den hellige Ild, og Offret begynder,
 Bedende til Hekate i Himlen og Erebus mægtig.
 Mogle med Knive da Øxnene stak, og Blodet end sunkent
 De optog i Kar; og Æneas et fortuldet Hunlam
 For Eumenidernes Moder og for deres mægtige Søster
250. Slagter med Sværd, og Proserpina! dig han offer en Goldkoe.
 Da for den stygiske Drot et natligt Alter han reiser:
 Heel han Tyrenes Krop henlægger paa Alterets Flammer,

- Gydende fedesse Olie ud paa den brændende Indbold.
 See! ved Solens først frembrydende Straaler og Opgang,
255. Jorden dundrede under hans Hod, og Skovenes Toppe
 Rørte sig alt, og Hunde i Mørket hørtes at tude,
 Da Gudinden kom nær: bort! bort Vanhellige iser!
 Seersten raabte, og viger nu flux aldeles af Lundens!
 Men du Veien betrad og drag din Klinge af Balgen!
260. Nu Eneas behøves der Mod, nu Styrke i Bryset.
 Saa hun talte, og ræsende sprang i den aabenede Huse.
 Han med dristige Skridt sin Leder fulger paa Reisen.
- Guder, som har over Gjelene Magt, og I rolige Skygger!
 Chaos og Phlegeton, vidt udi Muslim tyft hvilende Steder!
265. Under I mig hvad jeg herte at tolke? begeistret af Eder
 At aabenbare de Ting, som skjules i Jord og i Mørket?
 Svobte i Taage og Nat de vankede blot gjennem Skygger
 Og gjennem Ditis ledige Borg og livløse Riger.
 Som man ved Maanens ustadige Skin og karrige Lyshning
270. Banker i Skovene rundt, naar i Taager Jupiter hyller
 Himlen, og Nattens Muslim udsletter de glimrende Farver.
 Alt i Færgaarden selv, i Orkus' yderste Munding
 Hævnende Kummer og nagende Sorg har taget sit Sæde.
 Gustene Sygdomme her monne boe og den sorgende Alder,
275. Frygt og ondt indskydende Sult og skammelig Armod,
 Gruelige Syner at see, og Død og kummerligt Arbeid.
 Dernest Sovnen med Doden i Slægt, og Sindets urene
 Glæder og Mord forvoldende Krig i de modvendte Døre,
 Samt Eumenidernes Senge af Jern, og den ræsende Tvedragt
280. Med sit Slangehaar, ombundet med blodige Bændler.
 Midt paa den Plads en Ulm sine Grene og øldede Arme
 Vældig udbreder med Skygge: i den de lustige Drømme
 Siges at have sit Hjem; under alle dens Blade de hænge;

Dertil mangfoldige Dyr og forskjellige grumme Vidundre.

285. Stalde i Porten Centaurerne har og de dobbelte Skyller,
Hundredarme Briareus og Lernas Uhyre,
Rædsomt hvislende, og Chimæra væbnet med Flammer,
Og Gorgoner, Harpyer, en Skygge af tredobbelts Legem.
Her Æneas, af pludselig Skræk beængstiget, gribet
290. Sværdet og byder den kommende Trop den blottede Epidse.
Havde nu ei hans Leder med Klagt ham lert at et ringe
Legemløst Liv kun flagrede her under tomme Gesæster,
Havde han styrket frem og forgeves Skyggerne klovet.
Herfra begynder den Vei, som fører til Alcherons Bolger:
295. Plumret og dyndig bruser dens Svælg med vildene Hvirbler,
Og den udskyller alt sic Sand udi Cochtus Flodseng.
Charon som Færgemand bevogter de Bolger og Stromme,
Slusket, i gyseligt Smuds; og busket sidder paa Hagen
Stygt det graalige Skæg: som Ilden gnistre hans Fine,
300. Ned fra Skuldrene hang i en Knude den solede Kappe.
Selv med Stage han driver sin Baad og Seilene reder,
Og paa sin Færge, fortæret af Rust, han Kroppene fører.
Gammel han er, men som Gud han kraftfuld bærer sin Alder.
Hidhen styrte den talrige Hob i Trængsel til Bredden,
305. Mædre og Mænd, og hedenvandrede modige Hestes
Kæmpegestalt, og Drenge og unge uskyldige Piger,
Ynglinge lagte paa Baal som Liis for Forældrenes Fine.
Ret som Blæde i Skev ved Hessens begyndende Kulde
Halde i Maengde til Jord, efter Fuglene slykkes til Landet
310. Talrige fra det svælgende Hav, naar koldere Aarstid
Driver dem bort over Søe til solbesiraalede Egne.
Der de stode og bad, at de først maatte sættes i Færgen:
Hænderne rakte de frem af Lyft til den huinsides Alabred.
Men den Baadsmand mørk snart disse modtager, snart hine;

315. Andre han støder bort og fiernt fra Stranden dem driver.
 Nært af Forundring over den Larm udbryder Eneas:
 Jomfru! Siig, hvad betyder vel dog den Stimlen til Maen?
 Hvad er Sjelenes Ønske, og hvad skal bestemme den Forstjel:
 Disse skal bort og hine maae feie den blaalige Bolge?
320. Kortelig næled igjen den alderstegne Præstinde:
 Du Anchises Son, men sikkert af Gudernes Stamme!
 Cocytus sumpige Dyb du seer og de stygiske Vandene,
 (Bud dem Guderne selv maae sværge og Eden de frygte);
 Hele den Flok, som hist du seer, er arm, ubegravet;
325. Charon er Skipperen her: de Begravede føres paa Bolgen.
 Ei over gruelige Ryft, og ei paa de brusende Stromme,
 Fare de maae, for end deres Been sig hvile i Jordens.
 Hundrede Aar de vanke omkring, og flagre om Strandens;
 Da indlades de først, og see de forsonede Soer.
330. Stille nu stod Anchises Son, som naglede til Jordens,
 Guld af Tanker og Sorg over deres ubillige Skjebne.
 Der udi Kunner han saae, berøvet Begravelsens Hæder,
 Leukaspis og Orontes, som førte den lyctiske Flaade;
 Seilende paag det stormfulde Hav tilsammen fra Troia,
335. Auster dem traf, og Skib og Mand af Bolgerne skjultes.
 See! og vankede hist Palinurus den kyndige Styrmand;
 Han som nys paa den lybiske Kart, da han Stjerner betragedt,
 Styrted fra Stavnens ombord og faldt udi Bolgernes Midte.
 Ham udi Rattens Mulm og Qval knap Kongen gjenkjender,
340. Da han tiltaler ham først: ak! hvilken Gud, Palinurus!
 Haver berøvet os Dig og sænket Dig midt udi Havet?
 Siig mig det; thi Apollo, som før jeg aldrig har fundet
 Evigfuld i Ord, ved dette sit Svar allene mig skuffed'.
 Han som sang, du paa Soen uskade skalde komme områder
345. Til Ausoniens Land, opfylder han saa sine Loftter?

- Han gjennmælte: ei Dig har Phobus' Drakel bedraget,
 Hovding Anchises' Son! ei mig en Gud haver nedsenkt;
 Thi Skibsrøret ved voldsom Kraft tilfældig løsrevet,
 Hvilket jeg holdt, som stillet paa Vagt, og synrede Farten,
 350. Trak mig ned, saa jeg skyttede ud. Ved Havet jeg sværger:
 Ingensinde mig greb for mig selv saa heftig en Rødsel,
 Som for Det, at dit Skib, børsvet sit Roer og sin Styrmand,
 Hjælplos fulde forgaae i de store sig reisende Wover.
 Stormen mig drev paa det brusende Hav tre Mætter i Uveir
 355. Voldsomt paa Bolgen omkring, og knap ved den fjerde Dags Lyshning,
 Svævende høit i en Bolges Top jeg Italien sined.
 Lidt ester lidt jeg svommed i Land og alt var jeg sikker,
 Hvis ei et grusomt Folk mig, vaad og af Klæder betynget,
 Mens med krogede Hingre jeg hang ved Klipernes Taffer,
 360. Havde angrebet med Sværd, og uvidende ventet sig Bytte.
 Nu er Bolgen min Grav, og Storme mig tumle paa Stranden.
 Dersor ved Himmelens yndige Lys og ved Lusten jeg beder,
 Og ved din Fader og ved den blomstrende Yngling Julius:
 Hrels Du mig, Du seirende Helt fra min Jammer, og enten
 365. Kast paa mig Jord (thi Du kan) og sog de veliniske Havne;
 Eller, er der en Vei, hvis nogen Gudinden, din Moder,
 Viser (thi ikke jeg troer, du uden Gudernes Bissand
 Nu skal beseile den sygiske Sæ og de mægtige Floder)
 Kæk da mig Arme din Haand og tag mig med over Strommen,
 370. At jeg dog i min Død kan hvile paa rolige Steder!
 Saa han talte; men ham Præstinden svarede atter:
 Hvordan kom i dit Sind, Palinurus! den gruelige Aetraa?
 Du, ei jordet, det sygiske Vand, Eumenidernes marke
 Stromme vil see? og Flodens Bred mod Befaling forlade?
 375. Ikke Du haabe, at Gudernes Raad ved Bonner kan boies;
 Hør mig, og husk mine Ord som Trost i din trykfende Skjebne:

- Nabofolkene vidt og bredt udi Byer og Stæder
 Skal dine Been forsone, forfærded' ved himmelske Tertegn,
 Og Dig reise en Grav, ja offre ret festlig paa Graven;
380. Og Palinurus' Navn skal Stedet evindelig bære.
- Saadan Tale adspredte hans Sorg og den naglede Kummer
 Lidet af Hjertet fordrev: han glædes ved Egnen, hans Nabne.
 Nu fortsættet begyndte Tog: de nærme sig Floden:
 Slipperen alt, da han sineude dem fra den stygiske Øsle
385. Vandre igennem den rolige Lund og ile mod Bredden;
 Forst dem tiltalte med folgende Ord og sjeldende Stemme:
 Hoo er Du, som bevæbnet din Gang mod Flodbredden retter?
 Siiig hvad du vil, viig strax herfra, og stands dine Godtrin!
 Her boe Skygger og Sovn og Nat, som dysser i Sovne:
390. Levende Kroppe paa stygiske Kjel unueligt kan føres.
 Vist det ikke har glædet mig hidkomne Alkides
 At modtage ombord, ei Thesens eller Perithous,
 Skjondt de var Gudernes Born og eied' usvækkelig Styrke;
 Hün med sin Haand har lagt udi Lanter Tartarus Vogter,
395. Da han fra Kongens Stol den skjærende selv havde trukket.
 Disse forsøgte fra Ditis Seng at rane hans Dronning.
 Herpaa svarede kort saalunde Amphrysterinden:
 Ikke er her nogen List, lad denne Bekynuring kun fare!
400. Bold vore Baaben ei bringe; nei lad kun den mægtige Vogter
 Evig i Huslen med Gjæn forfærde de blodlæse Skygger!
 Gjerne Preserpina kyds! maa vogte sin Farbroders Tørskel.
 Thi Eneas den Troer, udmarket i Strid og ved Fromhed
 Til sin Fader nedstiger, til Erebus' nederste Skygger.
 Men hvis ikke dit Sind kan røres ved Synet af Fromhed,
405. See denne Green! (nu blotted hun Grenen, som Klæderne skjulte)
 Hjænder du den? Strax lagde sig Hjertets svulmende Bredé:
 Intet indvender han meer, men beundrer den hellige Gave,

- Molet paa Gjebniens Tre, den længe han ikke har stuet.
 Blaalige Stavn nu vender han til og nærmer sig Bredden.
410. Andre Sjele, som havde sig sat paa Bænkene langshen
 Stoder han ned, Gangdretterne rydder, og nu han modtager
 Helten Eneas om bord: under Vægten sukkede Færgen;
 Neebomvundet og revnet, den meget indsiged af Sumpen.
 Endelig satte han baade vor Helt og Præstinden uskadte
415. Hisset i Land paa det farlige Dynd, i det blaalige Strandgræs.
 Cerberus vældig af tredobbelts Svælg stærkt lydende Bjeffen
 Her udsæder og strækker sin Krop i modliggende Hule.
 Seersten, da hun alt saae de Slanger sig reise paa Halsen,
 Et soondyssende Bid af Honning og krydrede Urter
420. Kastede. Han sit trefoldige Gab flux, rasende sulsten,
 Rabner, snapper det Bid og rækker sit vældige Legent
 Hen ad Jord, og Uhyret sig breder langs udi Hulen.
 Nu da Bogterensov, til Porten heniled Eneas:
 Hastig han veeg fra den Flod, som aldrig beseiles tilbage.
425. Stemmer hørte de strax og heftig lydende Skrigen:
 Smaa Børns Sjele som flagelig græd ved den yderste Indgang.
 Disse berovede Livets Lys og revne fra Bryset,
 Havde alt Mørkets Dag borttaget og senket i Graven.
 Nærmest ved dem er de falsf anklagede, dømte til Døde.
430. Ei uden Lod eller Dom anvises dem deres Ophold.
 Minos holder Thorhor: han Urnen ryster og kalder
 Kolige Skygger til Raad; om Lebnet og Grode han spørger:
 I den nærmeste Egn de bedrøvede boe, som har Doden,
 Skjondt uskyldige, voldet sig selv og, hadende Livet,
435. Kastet Sjelene bort. Hvor de ønsked i høiere Luftkreds
 Nu at bære Armodens Vægt og det trykende Arbeid!
 Slike er forbudt: den hæslige Sø med de fortlige Bolger
 Holder dem og den niarmede Styx indslutter de Fanger.

- Ikke saa fjernt herfra til alle Sider udbredet
440. Viser sig Sorgens Mark: saaledes man pleier den nævne.
 Her ere de, som ved Kjærligheds Qual grumt smægtende visned,
 Skjulte paa lønlige Stier, og skyggende Lunde af Myrter
 Dække dem trindt. I Døden selv deres Kunnier dem folger.
445. Visende frem det gruelige Saar, som Gauen har slaget:
 Og Evadne og Pasiphae: dem Laodameia
 Fulgte, og Xaneus, nu en Qvinde, men fordum en Yngling,
 Væltet tilbage ved Skjebnens Magt til sin forrige Skabning.
 Blandt dem med frissblødende Saar phoeniciske Dido
450. Bankede om i den mægtige Skov. Da Helten fra Troia
 Ved hendes Side alt stod og i Skyggernes Morke gjenkendte
 Hende, ret ligesom dent, der først fremstigende Maane
 Enten seer, eller troer at see gjennem skjulende Skyer,
 Fældte han Taarer og talte med Elsferens kjærlige Stemme:
455. Ulyksfælge Dido! sandt var altsaa det Budstab,
 At du faldt og aabned ved Sværd dig Udgang af Livet!
 Af jeg var Skyld i din Dod! ved Himmelens Stjerner jeg sværger,
 Ved de højere Guder, ved alt under Jord, som er helligt:
 Saare ugjerne jeg har, o Dronning, forladt dine Strande;
460. Men mig Gudernes Bud, der nu gjennem Skygger mig tvinger,
 Her at vandre i skimlende Mos og i natlige Rædsler,
 Dreve mig bort med Magt, og aldrig kunde jeg mene,
 At jeg skulde dig volde saa heftig en Sorg ved min Bortgang
 Stands dine ilende Skridt, unddrag dig ei mine Nine!
465. Flyer du? sidste Gang nu Skjebnen lader os tales.
 Saa Eneas det bistrø Blik og det brændende Hjerte
 Vilde formilde ved venlige Ord, og Taarer han udgjod.
 Hun sit stirrende Blik paa Jorden fæstede bortvendt,
 Og forandres i Mine ei meer ved begyndende Tale.

470. End om hun var en Elfe; hun stod som marpesisse Klippe.
 Endelig iles hun bort og flygter saare uvenlig
 Ind i den skyggende Lund, hvor Eichæus, den forrige Brudgom,
 Deler med hende sin Sorg og brænder af lignende Elskov.
 Ogsaa Eneas, ei mindre rært over Skjebnens Umildhed,
475. Folger den Vandrende langt med Taarer og hjertelig Medynk.
 Derpaa han stræber ad Veien frem: alt stod de paa Marken,
 Hvor assides og fjernt navnkundige Krigere sammes.
 Tydeus moder ham her, og den udi Kampen beromte
 Parthenopæus, og her den blege Adrastus's Skygge,
480. Mange heroven begrædte, i Slag nedsegnede Helte
 Af Dardaniens Folk. Da alle han saae dem i Rader,
 Sukker han dybt; Thersilochus og Glaukus og Medon,
 Trende Antenorider og Ceres's Præst Polypotes,
 Ogsaa Idæus, der holdt end Vognen og end sine Vaaben.
485. Ejelene stimle omkring til Haire og Venstre i Mængde:
 Gengang at see ham, er dem ei nok; saa gjerne de tobe,
 Træde og nærmere til og spørge ham, hvil han er kommen?
 Men Danaernes Hovdinger og Agamemnon's Phalanger,
 Da de skued den Helt og de blinkende Vaaben i Mørket,
490. Bævede slagne af voldsom Skræk; en Deel vendte Ryggen,
 Som da de fordum iles ombord; en Deel deres Stemme
 Hævede hviislende spædt, og Raabet de Gabende svigter.
 Her han Deiphobus saae, som var flaaet paa hele sit Legem,
 Priamus Son, mishandlet saa grumt i sit Ansigt, mishandlet
495. Paa sine Arme; endog fra den saarede Tinding hans Øren
 Ware afrevne: ved skæmmende Saar lemlestet hans Næse.
 Saaledes knap gjenkender han ham, som de gruelige Wunder
 Søgte at skjule, og først tiltaler ham saare fortrolig:
- Deiphobus, Kampens Mand, du Teufers herlige Aftom!
500. Hvo har været ifstand til at tage saa grusomme Straffe?

- Hvo har saameget formaaet? Mig Nygtet fortalte, at Du var,
 Træt i den sidste Nat af at myrde Pelasger i Mængde,
 Segnet omsider paa Dynger af Liig og styrte Hjender.
 Da jeg dig reisse en Gravhøi tom paa rhæteiske Strandte,
505. Og dine Manes jeg har der tregang lydelig paakaldt.
 Minder paa Stedet er Vaaben og Navn; min Ven! jeg ei kunde
 Dig blive vaer og legge i fædrene Jord ved min Bortgang.
 Dertil svarede Priamus Søn: ak! du intet forsomte,
 Alt min Ven har for Deiphobus gjort og for Skyggen i Graven;
510. Men min Skjebnes Gang og Lakonerindens Ugjerning.
 Styrte mig i den Rød: han satte mig saadanne Minder.
 Thi hvorledes vi sidste Nat udi skuffende Glæder
 Have tilbragt, du veed. (Det er altfor nødvendigt at mindes.)
 Da Odlesæggelsens Hest kom springende ind paa det hoie
515. Pergamus Borg, og bar i sin Bug de væbnede Stridsmænd, }
 Hun forstilte et Chor og forte de phrygiske Kvinder
 Dan paa bacchantiske Tog, udi Midten hun selv bar en Fakkel,
 Flammande hoit, og indbød fra Borgets Linde Damaer.
 Dengang jeg, mat af Moie, og tung af Sorg, havde lagt mig
520. I det fordømte Gemak: mig fængslede der til mit Leie
 Sødeste Hvile, saa dyb og rolig, som Doden, dens Frænde.
 Men den hellige Brud hvert Vaaben udrydder af Hallen,
 Og mit trofaste Sværd hun listede bort fra mit Hoved.
 Nu Menelaus hun falder derind og Døreneaabner.
525. Viß har hun meent ved den digtige Daad sin Elsfer at vinde,
 Og at udsllette saa hver Grindring om forrige Synder.
 Kort: de bryde i Salen ind; dem fulgte tillige
 Eolus' Søn, Ildgjerningsmand; gjengjelder I Guder!
 Grækerne sligt, hvis Hævn med fromme Læber jeg fordrer!
530. Men til Gjengjeld sig mig nu hvad Skjebne har bragt dig
 Levende hid? Mon du kommer omtumlet af Reiser paa Habet,

Eller ved Gudernes Raad, eller nogen Ulykke dig noder
Sii at betræde Forviringens Egn, de sollose Huse?

- Under de veklede Ord, sit rosenfarvede Fjærspand
535. Havde Aurora ført alt midt over Himmelens Bue.
Muligt tilstaaede Tid var svunden ved saadanne Taler;
Men Ledsagersten mindede ham og malede i Korthed:
Matten udvælder, Aneas! ved Graad vi Timerne spilde.
Her er det Sted, hvor Veien til begge Sider sig deler:
540. Den mod Hoire mon naae til Ditis vældige Mure;
Vi ad den til Elysium gaae; paa Veien mod Venstre
Martres de Onde og ned til det gruelige Tartarus sendes.
- Deiphobus svarede: vær ikke saa vred, du store Præstinde!
Hort jeg gaaer og sylder i Mørket Skyggernes Antal.
545. Gaa du Herlige! gaa! meer lykkelig vorde din Skjebne!
Gaa han talte og vendte sit Trin derfra under Talen.
- Pludselig seer Aneas sig om: under Klippen til Venstre
Bliver han vaer vidtloftige Bye med tredobbeltre Mure.
Rundt om disse den rivende Flod med hedende Flammer
550. Tartarus' Phlegeton gaaer og ruller de buldrende Stene.
Foran en vældig Port og Stotter af hele Demanter;
Gaa ei Mændenes Kraft og ikke de Guder i Himlen
Magte dem bryde med Staal. Mod Sky der kneiser et Jerntaarn.
Og Lisiphoné sidder ifort sin blodige Klædning,
555. Vugtende Dag og Nat dens Indgang: aldrig hun sover.
Herfra høre de Suk og skrækkelig Smælden af Svober,
Dertil Knittren af Jern og Raslen af slæbende Kjeder.
Scille Aneas stod og hørte forfærdet paa Larmen:
Hvilke Forbrydelser seer jeg? Tombru fortæl mig de Straffer,
560. Disse maae lide! hoi stige saa heftige Skrig imod Lusten?
Da gjenmælede Seersten saa: du Leukernes Høvding!
Ingen uskyldig har Lov at betræde den skændige Torfels;

- Men da Hekate havde mig sat over Sloven Avernuß,
 Selv hun lærte mig Gudernes Straf og førte mig rundtom.
565. Her Nhadamant fra Gnossus fører den strenge Regjering,
 Straffer, opdager Ewig, og uoder enhver at bekjende,
 Som i den høiere Egn ved forsengeligt Skjul sig har glædet,
 Og til den sildige Dod utsat sine Synders Forsoning.
 Stedse den hævnende Lisiphone, bevæbnet med Svoven
570. Piner de Onde med Haan, og gruelige Slanger hun slinger
 Mod dem i vensfre Haand, og de grusomme Østre hidvinker.
 Forst der aabnes den hellige Port, paa hvinende Hængsler
 Kaslende følt. Du seer jo, hvilken Vagt ved dens Indgang
 Øderst er sat, og hvilken Skikkelse Dørene vogter?
575. Hydra med halvhundrede Svælg forfærdelig sorte
 Sidder end grummere indenfor, selv Tartarus aabner
 Sig udi Dybet to Gange saa vidt og til Skyggerne rækker,
 Som til Himmelnen Diets Blik gjennem Etheren stuer.
 Her er Jordens ældgamle Glegt den titaniske Ungdom,
580. Styrtet ved Lynets Slag, den tumles i nederste Afgrund.
 Her Alvoiderne begge jeg saae, de vældige Kroppe,
 Som ved Hændernes Kraft vilde splitte den mægtige Himmel,
 Og nedstyrte Olympens Drot fra sit himmelske Rige.
 Og saa jeg Salmoneus saae: han leed de piuligste Straffe.
585. Esterlignende Jupiters Lyu og Olympiske Orden,
 Hjorte han frem paa en færspændig Vogn med luende Hæller;
 Og blandt Grækernes Folk, og midt gjennem Elis's Byer
 Drog i Triumph og forlangte for sig guddommelig Hæder.
 O! den Daare, som Skyer, og ei efterlignet Lynild
590. Wilde frembringe ved Malm og Hestenes trampende Høver!
 Men Alsader sit Skyts gjennem tæt forsamlede Skyer
 Slyngede (Ei var det Hæller, ei Lys med rygende Flammer)
 Og ham hovedkulds nedslag i en gyselig Hvirvel.

Tityon, Son af Jordens, den alt ernærende Moder,

593. Ogsaa man saae: hans Krop over hele ni ploiede Acre
 Breder sig ud, og en græsselig Grib med krumbojet Snabel
 Hans ufortærlige Lever bækslipper og voxende Indbold,
 Frugtbar paa Straf; efter Epise den rager og boer i det hule
 Bryst; og stet ingen Noe den forunder fremspirende Trevler.

600. Hvi skal jeg nævne Lapither, hvi Perithous, Ixion?

Over dem henger en fulsort Steen, som truer at falde,
 Ja som synes i Faldet alt: paa gyldene Stolper
 Skinner et Glædens Bord; de have for Vinene Retter,
 Lavede til med Kongelig Pragt; men tætbed den første

605. Furie ligger og hindrer hver Haand at røre det Maaltid;
 Hun sig reiser med Faklen oprakt og med tordnende Stemme.

Her ere de, som i Livets Tid deres Brødre har hadet,
 Eller med Slag en Fader, Clienter med Ewig har mishandlet;
 Eller som rugede blot over fundene Skatte og Rigdom,

610. Og ei gave til Frænder en Deel; den Skare er talrig.

De som er dræbte i Hoer, og har fort uretfærdige Vaaben,
 Og som bare ei Frygt for at svige en Høieres Tillid,
 Hængslede vente paa Straf; dog ikke du onse at vide,
 Hvilken Straf, eller hvordanne Kaar eller Skjebner dem rammer.

615. Nogle maae vælte en vægtfuld Steen, og paa Hjulenes Egre
 Hænge de spilede ud: der sidder og evig skal sidde
 Den usalige Theseus; den arme Phlegyas alle
 Minder stærkt og med lydlig Rost gjennem Skyggerne vidner:
 Mindede lære I Netfærd dog, og Guder ei haane!

620. Denne for Guld har folgt sit Fædreneland og en mægtig
 Herffer det sat: for Penge han gav og hævede Love;
 Denne betraadte sin Datters Seng, i usommelig Omgang;
 Alle de vovede Riddingsværk, og nøde dets Frugter.

Ikke med hundrede Tunger og ikke med hundrede Munde,

625. Ei med en Stemme af Staal jeg alle Forbrydelsens Arter
Kunde fortælle, ei Mavn paa samtlige Straffe opregne.

Da den Tale var endt, nu Phobus' gamle Præstinde
Eiger: velan! ad Veien til! fuldsor din Forretning!

Lad os skydelig gaae: jeg seer alt Murene hisset;

630. Smeddede ved Cyklopernes Ild, og de hvælvede Porte,
Hvor vi, i Kraft af Gudernes Bud, skal nedlægge vor Gave.

Eaa hun talte, og sammen de gik paa de taagede Stier;
Hurtig de fore i Rummet frem, og nærmest sig Porten.

Flux Aneas træder derind og bestærker sit Legem

635. Med friskrindende Vand, og Grenen han fæster i Doren.
Forst da dette var skeet, og Offeret bragt til Gudinden,
Kom de til Glædens Hjem, til de yndigt grønnende Enge
I den velsignede Lund: til hin de Galiges Bolig.

Her en rigere Lust beklæder med lysende Purpur

640. Marken: en egen Soel og egne Stjerner de kjende.

Mogle paa græsrig Eng i Hægten Lemmerne øve,
Lege og brydes i kappendes Strid paa guulsandede Kampplads;
Mogle med Fodderne træde en Dands, og Sange islemme.

Ogsaa den thraciske Skald i de langt hensværende Klæder

645. Lader flinge i Takt de syv forskjellige Strænge:
Snart han med Hingre dem slaaer, og snart med det Elphenbens Plester.
Her er Teukers ældgamle Slægt, en ypperlig Afskom,
Helte med herligt Mod, som bedre Marhundreder fæstred,
Iulus, Assarakus, og Dardanus, Stifter af Troia.

650. Vaaben beundrer han fjernt, og Helstenes ledige Vogne:

Spydene stande i Jorden fast, og Hestene løse

Græsse paa Markene hist og her: den Undst for Vaaben,
Og for Vogu, de i Live har havt; den Lyst til at fodre
Glindsende Heste, den samme dem følger endog under Jorden.

655 See! han viner end Andre til Høire og Venstre i Græsset

- Sidde til Bords og i Chor at synge de festligste Sange,
 Under Laurbærlundenes Dust, hvor fra høiere Egne
 Eridans veldigt summende Flod gjennem Skoven henruller,
 Her ere Skarer, som blæste i Kamp for Hædrene Landet;
660. Her ere hellige Prester, som rene sig holdt udi Verden;
 Her de gudfrygtige Skalde, som Phosbus værdigt har sjunget;
 De som uddannede Menneskets Liv ved opdagede Kunster,
 Og ved fortjenselig Daad sig reiste hos andre et Minde:
 Enhvile Baand omflynger alle de Herliges Linding.
665. Disse, som stimlede til, heel fort tiltaler Sibylla;
 Dog Musæus især; thi midt i den talrige Skare
 Stander han hei og herlig ved mægtig fremragende Skuldre:
 Eiger I salige Sjele, og Du fortæflige Sanger!
 Hvilket Sted eller Egn Anchises beboer; thi for hans Skuld
670. Ere vi komme herhid over Erebuss mægtige Strømme.
 Hende gjensvarede fort den Helt paa saadan en Maade:
 Ingen har stadigt Hjem: vi bygge i Lundenes Skygger;
 Flodernes græsrigte Bred, og af Bække forfriskede Enge
 Vi beboe, men I, hvis det er Eders Hertes Begjering,
675. Stiger da over hin Høi, og en magelig Stie skal jeg vise.
 Saa han talte og foran gif og viste fra Høiden
 Markenes pragtfulde Glands; men snart forlode de Toppen.
 Men Anchises hans Hader da dybt i de grønnende Dale
 Monstrede indsluttede Sjele, som snart skulde vandre til Lyset,
680. Sig erindrende alle med Flid og hele sit Slægtskab
 Just han beregner saa glad og Sonnesonnernes Antal,
 Hestenes Skjebner og Held, dertil deres Liv og Bedrifter,
 Da Æneas han saae gjennem Grønningen ilende komme
 Hen imod sig: mod ham udbredet han Armene syrig;
685. Zaarer nedrandt paa hans Kind, og Ord udslai fra hans Læber:
 Endelig kommer du dog! dit prævede sonlige Hjerte

- Seirede over al Reisens Besvær! Det forundes mig stue
Gøn! dit Ansigt, at veksle med dig fortrolige Taler.
- Saa jeg tænkte det selv, og meente det vist skulde vorde,
690. Mørkende Tidernes Løb, og ikke bedrog mig min Forstning.
Hvilket Land og hvilket Hav har du ikke befaret,
For du kom hid! du har fristet min Son de rædsomste Farer.
Hvor jeg har frygtet, at Libyens Land skulde volde dig Skade!
- Han gjensvared: dit Billed dit truende Billed min Fader!
695. Modte mig tidt, og mig tvang at tye hidhen til din Vaaning.
Flaaden staer i thyreniske Hav. O! gib mig din Høire,
Fader gib mig din Haand, unddrag dig ikke mit Favntag!
- Saa han talte og vøded' med Stromme af Graad sine Kinder.
Tregang søgte han der om hans Hals sine Arme at flynge;
700. Tregang veeg for hans Haand det forgjeves savnede Billed,
Ret som den vindige Lust, og liig de flygtige Dromme.
Midlertid Eneas saae udi Dalenes Bugter
Ligge en eenlig Lund og en Skov med raslende Buske,
Og den lethæiske Flod, som beskytter de rolige Steder.
705. Om den flagred' utallige Folk og talløse Skarer
Ret som i Sommerens deilige Tid, naar Bier paa Engen
Sidde paa Urternes spraglede Blomst og talrige klynges
Tæt om Lilien hvid: da Markerne lyde af Surren.
Studsende ved det upantede Syn om Grundene spørger
710. Heel uknydig Eneas: hvad det monne være for Floder,
Dernest, hvilke de Mænd, der stande saa tæt ved den Flodbred?
- Fader Anchises svarede ham: de Ejele, som Skjebnen
Andre Legemer haver bestemt, ved Bredden af Lethe
Drikke bedovende Vand og lange vedvarende Clemsel.
715. Disse at opregne dig og her dig nærværende vise
Hele min talrige Et, alt længe jeg inderlig ønsked,
At du desmere kan glædes med mig ved Italiens Hindring.

- Fader! kan man da troe, at herfra vil vandre til Lusten
 Nogen forherliget Sjel, og vende tilbage til dorfse
720. Legemer? Hvoersra den gruelige Lyst hos de Arme til Lyset?
 Det vil jeg sige dig Son! og i Evavl ei lade dig svæve,
 Mæler Anchises igjen, og alt han i Orden udvikler:
 Forst udi Himmel og Jord, og udi de flydende Marke
 Og udi Maanens lysende Kreds, i titaniske Stjerner
725. Hoer indvortes en Aand, og en Sjel gjennem Lemmerne strømmer,
 Hvilk en bevæger alt, med det vældige Legern forenet.
 Derfra stammer Mennesker, Døeg og Fuglenes Slægter,
 Og de Uhyrer, som boe under Havets marmorne Glade.
- All hin Saed haver Ildens Kraft og guddommelig Udspring,
 730. Maar fun ei af en stadelig Krop den sloves med Dorsched,
 Eller nedtynget af Stovets Vægt og af jordiske Lemmer.
 Herfra Frygt, og Lyst, og Sorg og Glæde: de funne,
 Skjulte i Mørke og Gangslets Mulm, ei stue til Himsen.
 Ja! naar dem Livet forlader ved sidst forsvindende Lysglimt,
735. Viger dog ei fra de Arme alt Ondt, og ikke aldeles
 Svinder Legemets stedende Spoer: nødvendigen maa den
 Dybt indgroede Smitte vedklaebe paa underlig Maade.
 Derfor side de Straf; de maae deres forrige Synder
 Cone ved Pine og Qual; og nogle udspilte hænge
740. Hvor den puusende Wind; og hos andre dybt under Havet
 Skyllses bort vedklaebende Last, eller brændes i Ilden.
 Hver af os har i Doden sin Qual; men siden vi sendes
 Gjennem Elysium vidt: faa boe i de Saliges Marke;
 Indtil den langsomme Dag, naar Tiden fuldender sit Kredsløb,
745. Bort har taget indgroede Plet, ladet ene tilbage
 Neen den ætheriske Sands og enkelt den himmelske Straale.
 Maar de i tusinde Jar nu Tidens Hjul have været,
 Falder dem Gud til Lethe's Flod i mægtige Skarer,

- At de erindringeløse kan achter den hsiere Hvalsving
 750. Skue, og onse igjen i et andet Legem at vandre.
- Saa Anchises talte; sin Son og tillige Sibylla
 Drager han midt i Forsamlingen ind i den larmende Skare,
 Og bestiger en Høi, hvor han kan i vidtloftige Rader
 Alle de Modende see, og kjende de Kommandes Nasyn.
755. Nu velan! det Held, som Dardanus-Stammen vil folge,
 Og den Slægt af Bornebarn, som Italien fosterer,
 Hine fortrinlige Sjele, som alle vort Navn skulle føre,
 Vil jeg forklare i Ord, og dig om din Ekjebne besære.
- Seer du huun paa det glindsende Spyd sig stottende Yugling?
760. Han er Lysets Riger næst, og først skal han stige,
 Blandet med italiiff Blod, hist op i den hsiere Luftkreds,
 Silvius kaldt med albaniss Navn, din seneste Afkom,
 Hvilken dig, bedaget, din Hustru Lavinia sildig
 Skal opfoste i Skov til Konge og Kongernes Fader;
765. Efter hvem vores Slægt skal herffe i Alba det lange.
 Denne er Procas næst, en Hæder for Troernes Stammme;
 Capys og Numitor, din vordende Navne Eneas
 Sylvius, lige udmarket ved venlig Dyd og ved Vaaber,
 Naar han i Tiden engang modtager Kronen i Alba.
770. See! hvor vældig en Kraft de herkige Yuglinger yttre!
 Og den stryggende Egelovs-Krands deres Tinding omstyrner.
 Disse Momentum og Gabii og Byen Tidene,
 De collatiniske Borg skal bygge paa Bjergenes Grundvold,
 Heel navnkundig ved Rydscheds Roes, dertil skal de lægge
775. Janus Borg, Pometii og Bola og Kora
 Disse da Navne skal vorde; de ere nu navnløse Lande.
 Ja og Martis Son sees hist ved Morsfaderens Side,
 Romulus, hvem af Ussarakus Blod skal fostre hans Moder
 Ilia. See! hvor den dobbelte Gust alt vaier paa Hjelmen!

780. Og hans Fader ham alt beviser guddommelig Ere.
 Mærk min Son! ved hans styrrende Kraft skal det straalende Roma
 Løste sit Spur over Landenes Kreds, sit Mod til Olympus;
 Og den skal med en eneste Muur syv Borge omringe,
 Salig ved Hæltene Slaegt, saa som berecyntisse Moder
785. Hjører paa Vognen taarnomkrandst gjennem Phrygiens Byer,
 Glad ved Gudernes Et, et hundrede Sonner og Dottre:
 Alle de boe paa Olympia og throne paa himmelske Sæder.
 Hid du vende dit skjende Blik, du betragte den Stamm!
- Og dine Romere: her er Cæsar og hele Julius
790. Slaegt, som skal komme engang under Himmelens mægtige Høveling.
 Her er den Mand, her er han, som ofte du hører dig loves,
 Cæsar Augustus, den Saliges Et, som atter skal grunde
 Gyldene Tider i Latiums Land, i de Egne, Saturnus
 Hersfede over i fordums Tid, og sit Spur over Indus
895. Og Garamant udstrække: det Land er hiinsides Stjerner
 Uden for Maret og Solens Leb, hvor skybærende Atlas
 Vender paa Skuldrene Polen, besat med funkende Ejerner.
 For hans Komme sjælve nu alt de kaspiske Riger,
 Nørte ved Gudernes Svar, saa og de nærotiske Lande,
800. Og syvarmede Nils forsæddede Mundinger bruse.
 Ikke Alciden selv har bevandret saa talrige Egne,
 Skjændt den kobbersoddede Hind han fældte og rydded
 Skovene ved Erymanth, og med Buen forsæddede Lerna.
 Ei han, som vender sin Vogn ned viinlosmukede Tommer,
805. Liber, som ejører sit Tigershund fra det kneisende Myra.
 Og vi tove endda at ydbrede vor Dyd ved Bedrifter?
 Eller skal Trygt forbyde os bor paa Ausoniens Kyster.
- Hvo er denne, som fiernt behængt med Olie-Krandse
 Hører det Hellige hist: jeg ejender paa Haaret og Hagen
810. Romerkongen som først skal bygge Byen ved Love,

- Sendt fra Rures fattige Bye, fra foragtede Marke
 Til hinst vældige Nige, og ham skal følge paa Thronen
 Gen, som Rigets Roe forstyrrer, og vækker til Vaaben
 Sovende Helte og de fra Triumpher vannede Hære.
815. Tullus det er og nærmest ved ham er den brammende Aeneus,
 Som alt nu formeget vil taffes den vindige Mængde.
 Vil du og see Tarquiniske Konger og Hævneren Brutus
 Modige Sjel og de alt antagne ærværdige Fasces.
 Han skal Consulregjeringen først, og de grusomme Øyer,
 820. Høre, og Faderen skal sine Krig fornyende Gæller
 Kalde til Straf, et Offer, han bringer den herlige Frihed.
 O den Arme! hvordan end Yngre vil agte hans Handling,
 Seire skal dog deres Fædrelands-Sind og Torst efter Ere.
 Dgsaa de Decier fjernt, og Drusen og strænge Corquatus
 825. Alt med sin Øre betragt og Kamil, som Fanerne bringer.
 Hine, som hist du seer at straale i lignende Rustning,
 Nu eendrægtige Ejele, saa lange de hvile i Mørket,
 Af! hvor heftig indbyrdes Strid, naar de komme til Lyset,
 Wille de volde, hvor heftig en Kamp og gyseligt Blodbad!
 830. Svigerfaderen dragende ned fra de alpine Bjerger
 Og Monokus Borg, men Svigersønnen fra Østen.
 Ynglinger vænner dog ei eders Sind til saa voldsomme Krige!
 Vender dog ei mod Rigets Bryst dets vældige Vaaben!
 Skaan du først, som leder din Slægt fra det hoie Olympus!
 835. Kast dine Vaaben af Haand, min Ætling!
 Paa Kapitoliums kneisende Borg, som Korinthens Besierer,
 Hün i Triumph skal fjøre udmarket ved slagne Achiver.
 Hün skal Argos styrte til Jord, Agamemnon's Mycenæ,
 Og Eaciden selv, en Ætling af Helten Achilles,
 840. Hævnende Troias Fædre, Minervas besmitede Templer.
 Hvo kan slue dig taus, du herlige Rato og Rassus?

- Hvo den grachisse Slægt, Scipiaderne, lyndende Helte,
 Begge Libyens Fald? Fabricius mægtig ved Lidet,
 Eller Serranus! dig, som saaer i den plosiede Kure?
845. Hvorhen Fabier rive I mig, alt træt? du huin Store,
 Du alene ved Nolen vil vorde for Staten en Støtte.
 Andre kan støbe maaskee meer rundt de aandende Malmie,
 Eller udhugge, jeg troer, af Marmor levende Aslyn,
 Mere veltalende føre en Sag, og Himmelens Baner
850. Noiere maale med Stav, og beregne os Stjernernes Opgang.
 Romer hust! at du bor, over Folkene bydende herske!
 (Dette skal være din Kunst) og lære dem mildere Sæder!
 Og den Ydmige staane dn bor, men befri ge den Stolte!
- Saa lod Anchises' Ord; og det han de Undrende siger:
855. See! hvorledes Marcellus, behængt med det hellige Bytte,
 Triner frem: blandt Helte han løfter sit seirende Hoved.
 Han skal den romerske Stat, naar stor Forstyrrelse hersker,
 Redde paa ridderlig Viis og fulde de Pønner og Galler.
 Tredie Rustning han hellige skal til Fader Quirinus.
860. Da begyndte Eneas (chi han saae vandre tillige
 Herlig af Skabning og Dæxt og i funkende Vaaben en Yngling,
 Lidt var hans Pande kun glad, nedslaget det lysende Die):
 Hvo min Fader! er huin, som saa den Vandrende folger?
 Mon hans Son, eller een af Sonnesonnernes Stamme?
865. Hvilen Larm af hans Folge, hos ham selv hvilken en Anstand!
 Mørkesti Mat hans Hoved omflagrer med sorgelig Skygge.
 Fader Anchises gjensvarede ham med strømmende Saarer:
 Ikke min Son! du spørge om Landsmænds heftige Kummer!
 Skjebnen viser blot Fordelig ham, og ikke ham længer
870. Under at leve. For stærk vist syntes den romerske Stamme
 Eder I Guder, hvis slig en Gave bestandig var bleven.
 Af hvor heftige Suk af Helte om mægtige Mure

- Lyde paa Martis Mark! og hvilket Liig Tiberinus!
 Skuer du, naar du flyder forbi myskastede Gravhei!
875. Ei nogen Ængling af Iliums Slægt skal saa de latinske
 Fædre oploste ved Haab, og ei skal romulisse Lande
 Nogensinde sig bryse saa stolt af en Son, de har fosret.
 Fromhed! af du ældgamle Tro og i Krig ubetvungne
 Kraftfulde Arm! Ei modte ham nogen ustraffet i Vaaben,
880. Enten han saa til Hods gik frem mod Fjendernes Skærer,
 Eller han stodte med Sporen den summende Ganger i Siden.
 Af ynkværdige Ængling! kan Skjebnens Stivhed du boie,
 Vorde Marcellus du skal: med gavmild Haand giver Liljer!
 Purpurlomster jeg sirser; min Æeltings Sjel i det mindste
885. Saadanne Gaver dog skjenke jeg vil, og uvirkommne Offre.
 Saaledes hist og her de vanked i hele den Omegn
 Udi den taagede Mark saa vidt, bespeidende alting.
 Da nu Anchises sin Son gjennem hvert et Sted havde sedet,
 Og opslammet hans Sjel med Lyst til kommende Hæder,
890. Siger han, Helten derpaa de Krige, herefter skal føres;
 Og han omtalier Laurentiske Folk og Latinus's Stæder,
 Samt hvorlunde hver Nød han skulde udholde og undgaae.
- Her er Sovvens dobbelte Port: af Horn er den ene,
 Ud gjennem den en virkelig Skygge let finder sin Udgang;
895. Af hvidt skinnende Elphenbeen den anden er opført:
 Fra den udsendes i Lust de stussende Drømme af Manes.
 Alt med saadaune Ord Anchises sin Son og Sibylla
 Fører ledsgænde bort og udsender af Elphenbens Porten.
 Han til Skibene vanked sin Wei, og sit Folge han gjensandt.
 Gaa til Cajetas Havn han ilede lige med Kysten.
900. Ankret Forstavenen holdt: Bagstavenen hvilte paa Stranden.

S d e m a
over Examinationens Gang ved den offentlige Examen i September og October 1815 i Borgerdydskolen.

Den 21de September. 9-11 Latin 1 Latinclasse. 11-1 Religion 2 Latinclasse. 3-5 Dydse 3 Latinclasse B. 3-5 Franse 4 Latinclasse. 5-8 Latin 3 Latinclasse A.	Den 26de September. 9-11 Mathematik 3 Latinclasse A. 9-11 Dansk 4 Handelsclasse. 9-11 Regning 3 Latinclasse B. 11-1 Religion 3 Latinclasse A. 3-5 Dansk Forberedelsescl. 3-5 Geographie 3 Handelsclasse. 5-7 Religion 3 Latinclasse B.	Den 29de September. 9-11 Religion 1 Handelsclasse. 9-11 Regning Forberedelsescl. 11-1 Latin 4 Latinclasse. 3-4½ Mathematik 1 Latinclasse. 3-4½ Dydse 2 Latinclasse. 4½-6 Mathematik 2 Latinclasse. 4½-6 Dydse 1 Latinclasse.	Den 3die October. 9-11 Mathematik 3 Latinclasse B. 9-11 Regning 3 Latinclasse A. 9-12 Dansk 2 Handelscl. 11-1 Religion 2 Handelscl. 3-5 Dydse 4 Latinclasse. 3-5 Regning 5 Latinclasse. 5-6 Hebraesk 1 Latinclasse. 6-7 Franse 1 Latinclasse.	De skriftlige Prøver foretages i følgende Orden: Den 21de September. 11-1 Dydse Stiil 1 og 2 Handelscl. 3-7 Latinst Stiil 1 og 2 Latincl.
Den 22de September. 9-12 Latin 3 Latinclasse B. 12-2 Religion 5 Latinclasse. 3-6 Dydse 3 Handelsclasse. 3-5 Regning 6 Latinclasse. 6-8 Franse 1 Handelsclasse.	Den 27de September. 9-11 Hist. og Geogr. 4 Latinclasse. 9-11 Hist. og Geogr. 2 Handelscl. 11-1 Engelsk 1 Handelscl. 11-1 Dydse 6 Latinclasse. 3-5 Hist. og Geogr. 5 Latinclasse. 3-5 Regning 4 Latinclasse. 5-7 Engelsk 2 Handelscl.	Den 30te September. 9-11 Religion 4 Handelsclasse. 11-1 Religion 1 Latinclasse. 3-5 Mathematik 1 Handelsclasse. 3-5 Regning 3 Handelsclasse. 3-6 Dydse Forberedelsescl. 5-7 Gresek 2 Latinclasse. 5-7 Regning 1 Handelsclasse.	Den 4de October. 9-11 Historie og Geogr. 2 Latincl. 9-11 Franse 4 Handelscl. 9-11 Regning 2 Handelscl. 11-1 Mathematik 2 Handelscl. 11-1 Dansk 3 Handelscl. 3-5 Bogholderie 1 Handelscl. 3-5 Dydse 4 Handelscl. 5-7 Historie 3 Latincl. B.	Den 23de September. 11-2 Latinst Stiil 4 og 5 Latincl. 3-6 Franse Stiil 1 Handelscl.
Den 23de September. 9-11 Gresek 3 Latinclasse B. 11-2 Franse 2 Handelsclasse. 3-5 Franse 3 Latinclasse A. 3-6 Latin 6 Latinclasse. 6-8 Gresek 4 Latinclasse.	Den 28de September. 9-11 Dansk 6 Latinclasse. 9-11 Geographie Forberedelsescl. 11-1 Gresek 3 Latinclasse A. 3-5 Franse 3 Latinclasse B. 3-5 Dydse 5 Latinclasse. 5-7 Gresek 1 Latinclasse.	Den 2deu October. 9-12 Latin 5 Latinclasse. 11-1 Dydse 2 Handelsclasse. 11-12 Franse 6 Latinclasse. 12-1 Franse 5 Latinclasse. 3-5 Religion 3 Handelsclasse. 5-8 Franse 3 Handelsclasse.	Den 5te October. 9-11 Geographie 6 Latinclasse. 9-11 Geographic 4 Handelscl. 11-1 Naturhistorie 1 Handelscl. 11-1 Historie 3 Latincl. A. 3-5 Naturhistorie 2 Handelscl. 3-5 Dydse 3 Latincl. A. 5-7 Hist. og Geogr. 1 Handelscl.	Den 25de September. 9-12 Dansk Stiil 3 Latincl. A og B. 3-6 Dansk Stiil 4 og 5 Latincl.
Den 25de September. 9-11 Religion 4 Latinclasse. 9-11 Engelsk 3 Handelsclasse. 11-1 Dydse 1 Handelsclasse. 3-5 Latin 2 Latinclasse. 5-7 Franse 2 Latinclasse. 5-7 Regning 4 Handelsclasse.	Den 27de September. 3-5 Dansk ester Dictata 3 Handelscl	Den 6te October. 9-11 Religion 6 Latinclasse. 11-1 Hist. og Geogr. 1 Latinclasse.	Den 29de September. 9-12 Dansk 1 og 2 Latinclasse.	Den 30te September. 9-12 Religion 1 Latinclasse.

Sil at bivnane denne Examen, som holdes i Klareboderne No. 8 paa 1ste Sal, indbydes herved arbedigst Disciplenes Forældre og Foresatte,
samt andre Skolens Velhyndere.

M. Nielsen.